

Sygn. akt III C 373/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Alicja Przybylska
Protokolant:	stażysta Łukasz Jezierski

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2023 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa **W. G.**

przeciwko **Bank (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda W. G. na rzecz pozwanego Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3.634 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt III C 373/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 czerwca 2022 r. W. G. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 20 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 26 marca 2022 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu W. G. podniósł, że w dniu 1 grudnia 2021 r. pracownicy Oddziału pozwanego banku w S. odmówiły świadczenia na jego rzecz usługi zastrzeżenia utraconego dokumentu tożsamości (dowodu osobistego) z tego powodu, że nie posiadał on osłony ust i nosa. Wobec kwestionowania obowiązku w tym zakresie, wezwały funkcjonariuszy Policji, którzy – pomimo braku ku temu podstaw prawnych – podjęli wobec powoda czynności polegające na wylegitymowaniu go, doprowadzeniu do opuszczenia siedziby banku, dokonaniu kontroli osobistej, zatrzymaniu i przewiezieniu na komisariat, zastosowaniu kajdanek, używaniu słów powszechnie uznanych za obelżywe, w celu zmuszenia do określonego zachowania oraz przymusowym nałożeniu maski. W ocenie powoda, na skutek odmowy świadczenia usługi zastrzeżenia dokumentu z uwagi na fakt odmowy zakrycia ust i nosa doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w postaci: czci, prawa do samodzielnego decydowania o własnym zdrowiu, prawa do samodzielnego decydowania o własnym wizerunku, prawa do swobodnego przemieszczania się oraz prawa do swobodnego dostępu do usług. Powód poczuł się urażony, poniżony, odczłowieczony oraz wykluczony, a nadto potraktowany niczym przestępca – pracownicy banku wezwały Policję, która bezpodstawnie zastosowała wobec

powoda opisane powyżej czynności. Zachowanie takie było niewątpliwie bezprawne, ponieważ w dniu 1 grudnia 2021 r. żaden przepis rangi ustawowej nie przewidywał powszechnego obowiązku zasłaniania ust i nosa. Unormowania zawarte w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii wykraczały poza delegację ustawową wynikającą z przepisów ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu i zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi. Stąd też regulacje wewnętrzne, na które powoływały się pracownicy banku nie stanowiły dostatecznego uzasadnienia dla wymagania od powoda zasłonięcia ust i nosa.

Na rozprawie w dniu 27 marca 2023 r. pełnomocnik powoda podniósł, że pracownicy banku naruszyli obowiązki wynikające z łączącej strony umowy rachunku bankowego i tym samym naruszyli jego interesy majątkowe na niebezpieczeństwo – odmowa zastrzeżenia dowodu osobistego i brak informacji o tym, że powód może tego dokonać samodzielnie za pośrednictwem platformy banku, naraziła powoda na szkodę majątkową (możliwość dokonania wypłaty należących do niego środków oraz możliwość zawarcia umowy pożyczki w jego imieniu). Naruszyli zatem zasady szczególnego zaufania łączącego strony umowy bankowej oraz dbałości o powierzone mienie klienta. Nadto podniósł, że powód był tego dnia zdrowy, a pracownicy banku byli zabezpieczeni – nosili maseczki i byli oddzieleni od klientów szybą, a obecni w banku klienci nosili maseczki.

W odpowiedzi na pozew Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że zachowanie pracowników wobec powoda znajdowało oparcie w treści obowiązujących w dniu 1 grudnia 2021 r. przepisów powszechnie obowiązującego prawa. Przepis art. 46a ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi stanowi, że w przypadku wystąpienia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego o charakterze i w rozmiarach przekraczających możliwości działania właściwych organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, na podstawie danych przekazanych przez ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw administracji publicznej, Głównego Inspektora Sanitarnego oraz wojewodów:

1) zagrożony obszar wraz ze wskazaniem rodzaju strefy, na którym wystąpił stan epidemii lub stan zagrożenia epidemicznego,

2) rodzaj stosowanych rozwiązań – w zakresie określonym w art. 46b

- mając na względzie zakres stosowanych rozwiązań oraz uwzględniając bieżące możliwości budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Stosownie do treści przepisu art. 46b pkt 13 w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 46a, można ustanowić między innymi nakaz zakrywania ust i nosa, w określonych okolicznościach, miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach, wraz ze sposobem realizacji tego nakazu. Przywołane przepisy w cytowanym brzmieniu zostały wprowadzone na mocy ustawy z dnia 28 października 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z przeciwdziałaniem sytuacjom kryzysowym związanym z wystąpieniem C. – 19 i obowiązują od dnia 29 listopada 2020 r. Stosownie do treści przepisu § 25 ust. 1 pkt 2 litera d rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów, i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii do dnia 28 lutego 2022 r. nakazuje się zakrywanie, przy pomocy maseczki, ust i nosa: w miejscach ogólnodostępnych, w tym: w budynkach użyteczności publicznej przeznaczonych na potrzeby: administracji publicznej, wymiaru sprawiedliwości, kultury, kultu religijnego, oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki, wychowania, opieki zdrowotnej, społecznej lub socjalnej, obsługi bankowej, handlu, gastronomii, usług, w tym usług pocztowych lub telekomunikacyjnych, turystyki, sportu, obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym, lotniczym, morskim lub wodnym śródlądowym; za budynek użyteczności publicznej uznaje się także budynek biurowy lub socjalny. Powyższego nakazu nie stosuje się w wypadkach enumeratywnie wymienionych w kolejnych ustępach tego paragrafu.

Pracownicy banku miały zatem prawo wymagać, aby powód zakrył nos i usta. Powód nie podniósł, ani nie wykazał, aby zachodził którykolwiek z przypadków uzasadniających odstąpienie od nakazu zakrywania ust i nosa.

Stosownie do treści przepisu art. 116 § 1a Kodeksu wykroczeń w brzmieniu obowiązującym od dnia 29 listopada 2020 r. kto nie przestrzega zakazów, nakazów, ograniczeń lub obowiązków określonych w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, podlega karze grzywny albo karze nagany. Reasumując powyższe, w dniu 1 grudnia 2021 r. powód zobligowany był – na podstawie przepisów powszechnie obowiązujących – do zakrywania ust i nosa na terenie placówki pozwanego banku. Uchybienie temu obowiązkowi było wykroczeniem unormowanym w art. 116 § 1a Kodeksu wykroczeń. Pracownicy banku uprawnieni byli zatem do wezwania Policji.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 grudnia 2021 r. W. G. udał się do (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. w celu dokonania zastrzeżenia utraconego dokumentu tożsamości – dowodu osobistego.

Dowód:

- przesłuchanie powoda w charakterze strony k. 92.

W przypadku zgłoszenia faktu utraty dowodu osobistego, pracownik banku, po pozytywnej weryfikacji tożsamości klienta, dokonuje zastrzeżenia dowodu osobistego. Na żądanie klienta możliwe dokonanie jest innych usług, np. zabezpieczenie rachunku bankowego.

Dowód:

- zeznania świadka G. K. k. 81.

Na terenie siedziby oddziału banku obowiązywał nakaz zasłaniania ust i nosa. Na obowiązek zakrywania ust i nosa wskazywały wywieszone informacje na sali operacyjnej.

Pracownicy banku byli wyposażeni w maseczki, które udostępniali klientom, którzy nie posiadali własnych.

W przypadku odmowy zakrycia nosa i ust pracownicy banku uprawnieni byli do odmowy świadczenia usługi.

Pracownicy siedzieli za zasłoną z pleksi.

W miejscu obsługi klienta obowiązuje zakaz używania telefonów komórkowych i nagrywania. Jest to spowodowane względami bezpieczeństwa z uwagi na przekazywanie przez klientów danych osobowych i objętych tajemnicą bankową. Na sali operacyjnej widniały informacje o zakazie używania telefonu komórkowego.

Dowód:

- zeznania świadka G. K. k. 81,

- zeznania świadka K. B. k. 81,

- wewnętrzne procedury banku k. 43 – 44.

W. G. wszedł do sali operacyjnej banku. Nie zakrył ust i nosa, pomimo uwidocznionych komunikatów o konieczności zakrywania ust i nosa przez klientów banku.

Na sali znajdowało się kilka osób, które miały zasłonięte nos i usta.

Podszedł do stanowiska obsługiwanego przez pracownicę banku (...).

Dowód:

- zeznania świadka G. K. k. 81,
- przesłuchanie powoda w charakterze strony k. 92.

W. G. informował, że przyszedł w celu zastrzeżenia utraconego dowodu osobistego.

Dowód:

- zeznania świadka G. K. k. 81,
- przesłuchanie powoda w charakterze strony k. 92.

G. K. poinformowała powoda o obowiązku zasłaniania ust i nosa i poprosiła o założenie maseczki. Chciała przekazać powodowi maseczkę.

Powód odmówił nałożenia maseczki.

Powód rozpoczął nagrywanie zdarzenia. Pomimo poinformowania o zakazie nagrywania, odmówił zaprzestania nagrywania.

Z uwagi na fakt, że powód odmówił nałożenia maseczki i odmówił zaprzestania nagrywania, G. K. odmówiła usługi na jego rzecz.

Dowód:

- zeznania świadka G. K. k. 81,
- przesłuchanie powoda w charakterze strony k. 92.

Z uwagi na fakt, że powód odmawiał nałożenia maseczki i nadal domagał się świadczenia na jego rzecz usługi, G. K. poprosiła na salę kierownika zespołu K. B..

K. B. również prosiła o nałożenie maseczki oraz o zaprzestanie nagrywania, ale powód odmówił. Poproszono zatem na salę Dyrektora Oddziału A. B..

Dowód:

- zeznania świadka G. K. k. 81,
- zeznania świadka K. B. k. 81,
- zeznania świadka A. B. k. 81,
- przesłuchanie powoda w charakterze strony k. 92.

Ponieważ powód nie nałożył maseczki, a nadto nagrywał przebieg zdarzenia pomimo poinformowania o zakazie nagrywania na terenie sali operacyjnej i oświadczeń pracowników banku, że nie życzą sobie nagrywania, zdecydowano o wezwaniu funkcjonariuszy Policji.

Dowód:

- zeznania świadka G. K. k. 81,
- zeznania świadka K. B. k. 81,

- zeznania świadka A. B. k. 81.

Funkcjonariusze Policji prosili W. G. o zaprzestanie nagrywania. Wylegitymowali powoda, a następnie wyprowadzili z siedziby oddziału banku.

Dowód:

- zeznania świadka G. K. k. 81,

- przesłuchanie powoda w charakterze strony k. 92.

Funkcjonariusze Policji poinformowali W. G. o możliwości dokonania zastrzeżenia utraconego dokumentu tożsamości za pośrednictwem bankowości elektronicznej.

W dniu 1 grudnia 2021 r. W. G. dokonał zgłoszenia utraty dowodu osobistego na Komisariacie Policji S. – P..

Dowód:

- zgłoszenie utraty rzeczy k. 12,

- przesłuchanie powoda w charakterze strony k. 92.

W dniu 2 grudnia 2021 r. powód dokonał zgłoszenia utraty dowodu osobistego w Urzędzie Miasta S..

Podczas pobytu w siedzibie Urzędu Miasta miał zasłonięte usta.

Dowód:

- zaświadczenie o utracie dowodu osobistego k. 11.

- przesłuchanie powoda w charakterze strony k. 92.

Pismem z dnia 28 lutego 2022 r. W. G. wezwał Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 20 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych na skutek odmowy świadczenia usługi bankowej w dniu 1 grudnia 2021 r., w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

Wezwanie do zapłaty doręczono w dniu 18 marca 2022 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 28.02.2022 r. wraz z dowodem nadania k. 13 – 14, 16,

- wydruk ze strony internetowej operatora pocztowego k. 15.

Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. odmówiła zapłaty.

Dowód:

- pismo z dnia 06.05.2022 r. k. 17 – 19.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W świetle treści uzasadnienia pozwu, powód wywodzi roszczenie z faktu naruszenia dóbr osobistych w postaci czci, prawa do samodzielnego decydowania o własnym zdrowiu, prawa do samodzielnego decydowania o własnym

wizerunku, prawa do swobodnego przemieszczania się i prawa do swobodnego dostępu do usług, na skutek odmowy świadczenia usługi zastrzeżenia dokumentu, z uwagi na fakt odmowy przez powoda zakrycia ust i nosa. Powód poczuł się urażony, albowiem pracownicy banku wezwały Policję, która bezpodstawnie zastosowała wobec powoda takie czynności jak: wylegitymowanie, doprowadzenie do opuszczenia siedziby banku, dokonanie kontroli osobistej, zatrzymanie i przewiezienie na komisariat, stosowanie kajdanek, używanie słów powszechnie uważanych za obraźliwe, przymusowe nałożenie maski. Ponadto pracownicy banku naruszyli obowiązki wynikające z łączącej strony umowy rachunku bankowego i tym samym naruszyli jego interesy majątkowe na niebezpieczeństwo i zasady szczególnego zaufania łączącej strony umowy bankowej.

Strona powodowa wywodzi bezprawność działania pracowników banku z faktu, że w dniu 1 grudnia 2021 r. nie było prawnego obowiązku zakrywania ust i nosa w budynkach użyteczności publicznej, powód był tego dnia zdrowy, pracownicy banku byli zabezpieczeni – nosili maseczki i byli oddzieleni od klientów szybą, a obecni w banku klienci nosili maseczki.

Odpowiedzialność z tytułu naruszenia dóbr osobistych należy do kategorii *ex delicto*, a zatem postawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 23 k.c. w zw. z art. 24 k.c. w zw. z art. 430 k.c. i art. 448 k.c.

Zgodnie z treścią przepisu art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny, o czym stanowi przepis art. 24 § 1 k.c. Przepis art. 430 k.c. stanowi, że kto na własny rachunek powierza wykonanie czynności drugiemu, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, chyba że nie ponosi winy w wyborze albo że wykonanie czynności powierzył osobie, przedsiębiorstwu lub zakładowi, które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności.

W świetle treści cytowanych przepisów art. 23 k.c. i art. 24 k.c. do powstania roszczenia o zadośćuczynienie pieniężne z tytułu naruszenia dobra osobistego niezbędne jest ustalenie dobra osobistego podlegającego ochronie, o którym mowa w art. 23 k.c., jego naruszenie lub zagrożenia naruszenia i bezprawność działania sprawcy.

Na pokrzywdzonym ciąży obowiązek wykazania, że jego dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone, a zatem musi on określić w jakich swoich odczuciach ewentualnie, w jakich konkretnie prawem przewidzianych dobrach osobistych został dotknięty zachowaniem się sprawcy oraz na czym polega naruszenie tej jego sfery przeżyć, a także okoliczności te udowodnić.

W razie pozytywnego przesądzenia tych kwestii, konieczne jest podjęcie dalszych badań, w tym bezprawności działania, objętej domniemaniem prawnym, które powinien obalić pozwany.

Sprawca naruszenia, dążąc do uwolnienia się od odpowiedzialności, powinien zatem udowodnić, że jego działanie nie miało cech bezprawności. Brak bezprawności działania nie oznacza wprawdzie braku zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego niemniej jednak wyłącza odpowiedzialność tego, kto wykazał, że nie działał bezprawnie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 lutego 2017 r. , I ACa 1042/16).

Sąd winien zatem w pierwszej kolejności ustalić, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, a w przypadku pozytywnej odpowiedzi na to pytanie, winien ocenić, czy działanie lub zaniechanie pozwanego naruszydca było bezprawne. Podkreślić przy tym należy, że wskazanie przez stronę powodową rodzaju naruszonego dobra osobistego oraz okoliczności, z których powód wywodzi fakt ich naruszenia mieści się w granicach podstawy faktycznej

dochodzonego roszczenia, którym to wskazaniem Sąd jest związany, stosownie do treści przepisu art. 321 § 1 k.p.c. W procesie o ochronę dóbr osobistych do kompetencji sądu nie należy ustalanie faktu, do naruszenia którego jeszcze z dóbr osobistych (objętych dyspozycją art. 23 k.c.) doszło lub mogło dojść – poza wskazanymi przez powoda jak również i to jakie jeszcze fakty, inne niż wskazane przez powoda, mogły skutkować naruszeniem jego dóbr osobistych.

Na wstępie wskazać należy, że dobra osobiste ujmowane są w kategoriach obiektywnych jako wartości o charakterze niemajątkowym, ściśle związane z człowiekiem, decydujące o jego bycie, pozycji w społeczeństwie, będące wyrazem odrębności fizycznej i psychicznej oraz możliwości twórczych, powszechnie uznane w społeczeństwie i akceptowane przez system prawny. Nerozerwalne związanie tych wartości, jako zespołu cech właściwych człowiekowi, stanowiących o jego walorach, z jednostką ludzką wskazuje na ich bezwzględny charakter, towarzyszący mu przez całe życie, niezależnie od sytuacji w jakiej znajduje się w danej chwili. W wyroku z dnia 10 czerwca 1977 roku (II CR 187/77) Sąd Najwyższy zdefiniował dobra osobiste jako „ogół czynników mających na celu zapewnienie obywatelowi rozwoju jego osobowości, ochronę jego egzystencji i zapewnienie mu prawa do korzystania z tych dóbr, które są dostępne na danym etapie rozwoju społeczno-ekonomicznego społeczeństwa, a które sprzyjają zachowaniu cech odrębności i związaniu ze społeczeństwem, w którym żyje”. Natomiast w wyroku z 19 listopada 2010 roku (III CZP 79/10), dotyczącym zadośćuczynienia za zmarnowany urlop, Sąd Najwyższy stwierdził, że „dobra osobiste wynikają z wartości niemajątkowych, które są ściśle związane z człowiekiem, obejmując jego fizyczną i psychiczną integralność albo będąc przejawem jego twórczej działalności; skupiają niepowtarzalną, pozwalającą na samorealizację indywidualność człowieka, jego godność oraz pozycję wśród innych ludzi. Dobrem osobistym jest wartość immanentnie złączona z istotą człowieczeństwa oraz naturą człowieka, niezależna od jego woli, stała, dająca się skonkretyzować i obiektywizować”.

Katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty, a zakresem stosowania art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Obok wymienionych w tym przepisie istnieją także inne dobra osobiste, których nie ujęto wprost. Ze specyfiki katalogu dóbr osobistych sprecyzowanego w art. 23 k.c., wynika bowiem to, że kolejne stany rzeczy wraz z upływem czasu zyskują w ocenie społecznej status wartości albo też rozwój społeczny (zwłaszcza postęp techniczny) pozwala na nowe postacie ingerencji w godność człowieka. W związku z tym nieznanne lub niedostrzegane dotychczas aspekty tej godności zyskują charakter dóbr osobistych, gdyż dóbr osobistych jest tyle, ile wartości związanych z osobą ludzką społeczeństwo aktualnie uznaje (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 sierpnia 2017 roku, I ACa 195/17). Katalog dóbr osobistych nie ma charakteru statycznego, lecz dynamiczny. Ponieważ podstawowym kryterium wyodrębnienia dóbr osobistych jest odczucie społeczne, wraz ze zmianą postaw społecznych i akceptacją innych wartości uzyskują one przymiot dóbr osobistych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2004 roku, I CK 484/03). Powstanie nowego dobra osobistego nie jest „odkodowaniem” dobra już istniejącego, ale wyrazem akceptacji społecznej dla objęcia określonej wartości ochroną. Wskazać przy tym należy, że ochrona dóbr osobistych ma charakter wyjątkowy, w związku z czym sięganie do jej mechanizmów powinno następować z odpowiednią ostrożnością i powściągliwością, bez tendencji do sztucznego poszerzania ich katalogu. Nie zasługuje na akceptację tendencja do rozszerzania zastosowania tego przepisu na obszary, w których w rzeczywistości nie dochodzi do naruszenia dóbr osobistych i w których chce się uczynić z tego przepisu instrument realizacji celów, do których osiągnięcia one się nie nadają (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2018 roku, V CSK 19/18).

W ocenie Sądu do katalogu dóbr osobistych podlegających ochronie w trybie przepisów o dobrach osobistych nie należy podnoszone przez pełnomocnika strony powodowej szczególne zaufanie, jakim klienci darzą banki ani też wynikające z umowy bankowej oczekiwania wykonania przez bank wynikających z tej umowy obowiązków, zgodnie z powinnościami dłużnika unormowanymi w przepisie art. 354 § 1 k.c., a w szczególności obowiązek ochrony mienia klienta. Stosownie do treści przepisu art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Nadto zgodnie z przepisem art. 355 § 1 k.c. dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta

staranność). Zgodnie z treścią § 2 tego przepisu należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Przepis ten określa zatem obowiązki dłużnika danego stosunku prawnego i nie stanowi podstawy dla skonstruowania publicznego prawa podmiotowego po stronie obywateli zawierającego roszczenie do dłużnika o wykonanie ciążących na nim obowiązków w sposób określony w cytowanych przepisach. W wyroku z dnia 18 listopada 2023 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie wyraził pogląd, że prawo do żądania wykonania woli klienta przez drugą stronę umowy (por. wyrok SA w Warszawie z 18.11.2013 r., VI ACa 674/13, LEX nr 1444946) nie należy do katalogu dóbr osobistych. Zgodnie z przepisem art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Ewentualny fakt naruszenia przez bank obowiązków w zakresie świadczenia usługi zastrzeżenia dowodu osobistego w jakimkolwiek zakresie może rodzić odpowiedzialność odszkodowawczą banku w trybie przepisu art. 471 k.c. Nie może natomiast stanowić podstawy do zapłaty zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych.

Do katalogu dóbr osobistych podlegających ochronie nie należy również prawo dostępu do usług bankowych – w okolicznościach faktycznych sprawy prawo do skorzystania z usługi zastrzeżenia w siedzibie banku zagubionego dowodu osobistego. Jak już wyżej wskazano katalog dóbr osobistych podlegających ochronie nie jest zamknięty, jednak przyjmuje się, że art. 23 k.c. dotyczy wyłącznie wartości niemajątkowych, nieodłącznie związanych z osobą ludzką. Tymczasem **dostęp do usług bankowych jest związany ze sferą interesów majątkowych osoby, nie z jej osobowością**. Powód nie podniósł, ani nie wykazał, aby na skutek odmowy świadczenia usługi zastrzeżenia dowodu osobistego nastąpiło wkroczenie w sferę wartości o charakterze niemajątkowym, wiążących się z osobowością człowieka, uznanych powszechnie w społeczeństwie. Podkreślić należy, że powód – jako klient banku – miał prawo oczekiwać, że w ramach łączącego go z bankiem stosunku prawnego usługa w postaci zastrzeżenia zagubionego dowodu osobistego zostanie na jego rzecz wykonana, jednakże ewentualne roszczenia wynikające z jej niewykonania lub nienależytego wykonania nie mogą być dochodzone na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych.

Do katalogu prawnie chronionych dóbr osobistych niewątpliwie należy cześć, prawo do samodzielnego decydowania o własnym zdrowiu, wizerunek oraz wolność rozumiana w aspekcie przestrzennym – jako swoboda przemieszczania się.

Zgodnie z art. 30 Konstytucji RP przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Godność osobowa jako źródło wszelkich praw i wolności ma charakter wartości uniwersalnej, przynależnej każdemu człowiekowi z samej racji bycia istotą ludzką, bez względu na jego indywidualne właściwości. W najbardziej podstawowym znaczeniu pojęcie godności skupia się wokół takiego jej rozumienia, jak: istota człowieczeństwa, immanentna właściwość każdej osoby ludzkiej, zespół cech nadających jednostce wymiar osobowy i podmiotowy, niepowtarzalność i indywidualność każdego człowieka, jego autonomia i zdolność samostanowienia. Wynikająca z art. 30 Konstytucji RP ogólna zasada ochrony godności osobowej stanowi zarazem, jak trafnie wskazuje się w doktrynie, najbardziej ogólny konstrukt, a jednocześnie wzorzec wszystkich dóbr i wartości niematerialnych związanych z człowiekiem (dóbr osobistych). Na poziomie Konstytucji realizowana jest poprzez poszczególne konstytucyjne prawa podmiotowe: prawo do ochrony życia i integralności cielesnej (art. 38 i 39), wolność od tortur i poniżającego traktowania (art. 40), prawo do nietykalności i wolności osobistej (art. 41), prawo do prywatności, ochrony czci i dobrego imienia (art. 47), wolność komunikowania się i prawo do ochrony tajemnicy korespondencji (art. 49), prawo do nienaruszalności mieszkania (art. 50), wolność sumienia i religii (art. 53), wolność twórczości artystycznej i badań naukowych (art. 73).

Dobrem osobistym wprost wymienionym w art. 23 k.c. jest cześć, która obejmuje dwa aspekty: wewnętrzny, inaczej zwany godnością osobistą, obejmującą zarówno wyobrażenie człowieka o własnej wartości i oczekiwanie na szacunek ze strony innych ludzi, oraz zewnętrzny, czyli dobre imię, renomę i dobrą opinię, szacunek, jakim się cieszy osoba w swoim środowisku, dobrą sławą, w tym także na gruncie społecznym i zawodowym. W wyroku z dnia 21 marca 2007 roku (I (...) 292/06) Sąd Najwyższy zdefiniował godność jako „wewnętrzne przekonania człowieka o swoim moralnym nieposzlakowaniu oraz czci (...) wyraz pozytywnego ustosunkowania się innych ludzi do wartości osobistej i społecznej

określonej jednostki”. Godność człowieka konkretyzuje się zatem w poczuciu własnej wartości i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi, a miernikiem oceny, czy doszło do naruszenia godności jest przede wszystkim stanowisko tzw. opinii publicznej, będącej wyrazem poglądów powszechnie przyjętych i akceptowanych przez społeczeństwo w danym czasie i miejscu, zaś wzorców, które powinny stanowić docelowy punkt odniesienia dokonywanej oceny, dostarczają zapatrywania rozsądnie i uczciwie myślących ludzi. Na gruncie prawa cywilnego pojęcie czci ujmowane jest zazwyczaj szeroko i obejmuje zarówno dobro osobiste w postaci dobrego imienia (określanego jako tzw. cześć zewnętrzna), jak i dobro osobiste w postaci godności osobistej (określanej również jako tzw. cześć wewnętrzna). Naruszenie dobrego imienia polega na pomówieniu jednostki o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej albo narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego zawodu, stanowiska lub rodzaju działalności. Z kolei godność osobista konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości jednostki i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi, zaś jej naruszenie określane jest powszechnie jako zniewaga (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 lutego 2017 roku, I ACa 1935/16).

Pojęcie zdrowia natomiast nie zostało zdefiniowane w przepisach prawa. Opierając się na dorobku nauk medycznych, przyjmuje się, że zdrowie obejmuje sfery zdrowia fizycznego, czyli prawidłowego funkcjonowania układów i narządów organizmu, oraz zdrowia psychicznego, tzn. zdrowia umysłowego (zdolności do logicznego myślenia) i emocjonalnego, czyli zdolności do wyrażania i rozpoznawania uczuć oraz do pokonywania stanów lęku, depresji, agresji. W orzecznictwie za zdrowie uznaje się stan psychofizyczny, w jakim znajduje się człowiek, przy czym ochronie nie podlega wyabstrahowane dobre zdrowie, lecz aktualny stan organizmu, a naruszenie zdrowia polega na zmianie tego stanu (zob. wyrok SA w Szczecinie z 28.01.2016 r., I ACa 863/15, LEX nr 2044458). Istotne znaczenie zdrowia jako podstawowego dobra osobistego człowieka, decydującego o rzeczywistym zakresie korzystania z innych dóbr, powoduje, że w orzecznictwie szeroko ujmuje się przypadki zagrożenia lub naruszenia zdrowia.

Wizerunek natomiast w rozumieniu przepisu art. 23 k.c. to rozpoznawalna podobizna człowieka, na którą składają się cechy fizyczne (naturalne oraz sztuczne, np. strój), utrwalona na fotografii lub portrecie. Działania uznawane za naruszenie wizerunku rozumianego jako ustalony (skonkretyzowany) obraz fizyczny w istocie stanowią natomiast przejawy ingerencji w inne dobra osobiste, tyle że dokonywanej za pośrednictwem wizerunku jako ustalonego obrazu fizycznego, np. prywatności (gdy ustalony lub rozpowszechniony zostanie wizerunek osoby, która sobie tego nie życzy), czci (gdy sposób ujęcia wizerunku lub kontekst jego wykorzystania będzie naruszał dobre imię lub godność osobistą człowieka) lub kultu pamięci osoby zmarłej, gdy okoliczności ustalenia lub rozpowszechnienia obrazu fizycznego będą uderzały w dobrą pamięć o osobie bliskiej.

Wolność jako dobro osobiste jest w Kodeksie cywilnym przywoływana dwukrotnie (art. 23 i 445 § 2 k.c.). W wykładni art. 445 § 2 k.c., ze względu na użycie zwrotu „pozbawienie wolności”, wolność jest rozumiana jako „wolność fizyczna”, czyli możliwość swobodnego, zgodnego z wolą jednostki przemieszczania się i wyboru miejsca przebywania (wyrok SA w Warszawie z 5.11.2015 r., VI ACa 1506/14, LEX nr 1994427, wyrok SN z 15.06.2005 r., IV CK 805/04, IC 2006/5, s. 49 i 50). Naruszenie tak ujmowanej wolności może polegać na ograniczeniu możliwości poruszania się przez użycie siły fizycznej, przymusu psychicznego, podstępów itp., również przez oddziaływanie na rzecz.

Naturę i zakres poszczególnych dóbr osobistych wyznaczają przeważające w danym społeczeństwie zapatrywania prawne, moralne i obyczajowe. Przy ocenie zatem, czy dane zachowanie stanowi naruszenie dóbr osobistych jednostki, należy odwołać się do kryteriów obiektywnych, opartych na ustalonych w społeczeństwie ocenach i wartościach oraz utrwalonych kontekstach i odniesieniach znaczeniowych. Podstawowe znaczenie ma więc nie subiektywne odczucie krzywdy osoby zainteresowanej, lecz odwołanie się do kryteriów obiektywnych. Oznacza to uwzględnienie opinii występujących w społeczeństwie na temat tego, jak w danym czasie i miejscu ocenia się znaczenie wypowiedzi odnoszącej się do osoby, która zdaniem zainteresowanego naruszyła jego dobro osobiste. Jako naruszenia dobra osobistego nie można bowiem kwalifikować wszelkich, subiektywnie ocenianych jako niekomfortowe dla danej osoby sytuacji. Samo powstanie negatywnych odczuć lub emocji wywołane czymś działaniem nie przesądza o tym, że nastąpiło naruszenie dobra osobistego. Istotny jest odbiór danej wypowiedzi czy działania przez osoby trzecie i reakcja opinii publicznej. Nie może być miarodajny wyłącznie stan uczuć oraz miara indywidualnej wrażliwości powoda. Konieczne jest tu zachowanie należytych proporcji i umiaru. Dobra osobiste są czymś szczególnie cennym, trzeba

więc dążyć do zapewnienia ich ochrony w każdym przypadku, w którym odniesiony w nich uszczerbek znajduje potwierdzenie nie tylko w odczuciu samej zainteresowanej osoby, ale i w zobiektywizowanej ocenie zewnętrznej.

Reasumując powyższe rozważania sąd, oceniając, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, powinien rozważyć, czy typowa, przeciętna osoba na miejscu pokrzywdzonego uznałaby określone działanie za naruszenie dobra osobistego oraz czy w odczuciu społecznym określone zachowanie zakwalifikowane może być jako naruszające dobra osobiste (por. wyroki Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 1989 r., I CR 143/89; z 11 marca 1997 r., III CKN 33/97; uzasadnienie wyroku z 26 października 2001 r., V CKN 195/01; uzasadnienie wyroku z 23 maja 2002 r., IV CKN 1076/00; wyrok z 5 kwietnia 2002 r., II CKN 953/00; wyrok z 22 stycznia 2014 r., III CSK 123/13). Skoro ocena faktu naruszenia dóbr osobistych ma charakter obiektywny, szczególne cechy pokrzywdzonego (np. nadwrażliwość, czy choroba psychiczna) nie są brane pod uwagę w ocenie naruszenia. Nie oznacza to jednak, że odczucia pokrzywdzonego mogą zostać całkowicie pominięte, ale z całą pewnością nie można im przypisać rozstrzygającego znaczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 kwietnia 2017 roku, I ACa 1369/14). Dotyczy to również oceny, czy doszło do naruszenia godności osobistej. Godność osobista jest sferą osobowości, która konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości człowieka i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi. Jednakże ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, jakim jest: stan uczuć, cześć, godność osobista, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości zainteresowanego, ta bowiem może być szczególnie duża z uwagi na cechy osobnicze, uwarunkowania chorobowe itp. Innymi słowy, nie może to być ocena subiektywna. Ocena ta powinna być zatem zobiektywizowana, czyli uwzględniająca powszechnie przyjmowane normy postępowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 grudnia 2016 roku, VI ACa 1431/15) Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 września 2010 r. (V CSK 19/10) wyjaśnił, że odwołanie się, przy ocenie czy doszło do naruszenia czci, godności i dobrego imienia powoda, do kryteriów obiektywnych, oznacza uwzględnienie opinii występującej w społeczeństwie, a nie reakcji społeczeństwa na konkretne zachowanie pozwanego. Stanowisko to opiera się na założeniu, że przy ocenie, czy doszło do naruszenia takich dóbr, jak cześć człowieka, jego godność osobista i dobre imię miarodajne są przeciętne opinie ludzi rozsądnie i uczciwie myślących w środowisku, do którego należy osoba żądająca ochrony.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, aby w jakimkolwiek zakresie doszło do naruszenia wskazanych w uzasadnieniu żądania pozwu dóbr osobistych.

Z zeznań powoda nie wynika, aby doszło do naruszenia godności powoda i jego czci. Powód nie podnosił, aby żądanie, aby zakrył nos i usta, a wobec niezastosowania się do tego obowiązku, wywołało u niego uczucie poniżenia. Nie wykazał również faktu naruszenia dobra osobistego w postaci jego zdrowia. Powód nie wykazał, aby nałożenie maseczki na okres około 15 minut, w którym to czasie możliwe było wykonanie na jego rzecz usługi zastrzeżenia dowodu osobistego, skutkowało w jakimkolwiek zakresie naruszeniem prawidłowości funkcjonowania jego organizmu i tym samym niosło negatywne skutki dla jego zdrowia. Zatem kwestia nałożenia maseczki lub rezygnacja z tego środka ochrony osobistej nie mieści się w decyzjach powoda o jego własnym zdrowiu. Obowiązek zasłaniania ust i nosa podyktowany był nie tylko troską o zdrowie powoda, ale również i osób trzecich mających kontakt z powodem.

W ocenie Sądu żądanie, aby powód dostosował się do obowiązku zasłaniania ust i nosa nie naruszało jego wizerunku. Powód miał założyć maseczkę lub w inny sposób zasłonić usta i nos na terenie placówki banku. Pracownicy nie nakazywali powodowi utrwalenia widoku twarzy w maseczce i nie wykorzystywali wykonanego przez powoda lub inną osobę wizerunku powoda w maseczce.

Ograniczenie wolności powoda polegające na wyprowadzeniu go z banku przez funkcjonariuszy Policji oraz doprowadzenie na komisariat niewątpliwie ogranicza wolność powoda w znaczeniu przestrzennym, ponieważ powód został zmuszony do opuszczenia placówki Banku i udania się na komisariat, jednakże działanie to (pomijając w tym miejscu kwestię oceny jego zasadności) podjęte zostało bezpośrednio nie przez bank, a przez funkcjonariuszy Policji.

Wskazać ponadto należy, że w świetle treści przepisu art. 24 k.c. ochrona dóbr osobistych przysługuje jedynie przed działaniem bezprawnym. Przesłanka bezprawności działania jest warunkiem koniecznym udzielenia podmiotowi ochrony o charakterze niemajątkowym. Pojęcie działania bezprawnego nie jest w nauce i orzecznictwie w pełni

ujednolicone, jednakże można uznać za ugruntowane stanowisko, iż bezprawne jest zachowanie sprzeczne z normami prawnymi, z porządkiem prawnym lub z zasadami współżycia społecznego. Bezprawność stanowi kwalifikację przedmiotową czynu, ujmuje zachowanie jako obiektywnie nieprawidłowe, abstrahując przy tym od elementu zawinienia. Przy ustaleniu bezprawności rozważeniu podlega zatem stosunek, w jakim pozostaje dane zachowanie względem obowiązujących reguł postępowania.

W przepisie art. 24 § 1 k.c. ustanowione zostało domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego. Ponieważ przesłanka bezprawności naruszenia dobra osobistego jest objęta domniemaniem prawnym wynikającym z treści art. 24 § 1 k.c., ciężar wykazania, że naruszające dobro osobiste innej osoby działanie nie ma cech bezprawności obciąża pozwanego. Jako przyczyny wyłączające bezprawność działania sprawcy w nauce prawa wymienia się: działanie w ramach porządku prawnego, wykonywanie prawa podmiotowego, obronę interesu zasługującego na ochronę, zezwolenie uprawnionego. Działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego, aby wyłączyć bezprawność, musi być dokonane w granicach określonych tym porządkiem prawnym, to jest pozostawać w zgodzie z obowiązującymi przepisami, powinno być rzeczowe, obiektywne, podjęte z należyłą ostrożnością i przez osobę uprawnioną. Nie może też wykraczać poza niezbędną dla określonych prawem celów potrzebę w zakresie wyrażanych ocen.

Wbrew stanowisku strony powodowej, w ocenie Sądu w dniu 1 grudnia 2021 r. istniała podstawa prawna do żądania przez pracowników banku, aby powód zakrywał na terenie placówki banku nos i usta, a zatem zachowania pracowników banku nie można było kwalifikować jako bezprawne.

Przepis art. 46a ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2022 r., poz. 1657) stanowi, że w przypadku wystąpienia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego o charakterze i w rozmiarach przekraczających możliwości działania właściwych organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, na podstawie danych przekazanych przez ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw administracji publicznej, Głównego Inspektora Sanitarnego oraz wojewodów:

1) zagrożony obszar wraz ze wskazaniem rodzaju strefy, na którym wystąpił stan epidemii lub stan zagrożenia epidemicznego,

2) rodzaj stosowanych rozwiązań – w zakresie określonym w art. 46

– mając na względzie zakres stosowanych rozwiązań oraz uwzględniając bieżące możliwości budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Stosownie do treści przepisu art. 46 b pkt 13 w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 46a, można ustanowić między innymi nakaz zakrywania ust i nosa, w określonych okolicznościach, miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach, wraz ze sposobem realizacji tego nakazu.

Przywołane przepisy w cytowanym brzmieniu zostały wprowadzone na mocy ustawy z dnia 28 października 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z przeciwdziałaniem sytuacjom kryzysowym związanym z wystąpieniem C. – 19 i obowiązują od dnia 29 listopada 2020 r.

Stosownie do treści przepisu § 25 ust. 1 pkt 2 litera d Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów, i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2021 r., poz. 861 ze zm.) do dnia 28 lutego 2022 r. nakazuje się zakrywanie, przy pomocy maseczki, ust i nosa: w miejscach ogólnodostępnych, w tym: w budynkach użyteczności publicznej przeznaczonych na potrzeby: administracji publicznej, wymiaru sprawiedliwości, kultury, kultu religijnego, oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki, wychowania, opieki zdrowotnej, społecznej lub socjalnej, obsługi bankowej, handlu, gastronomii, usług, w tym usług pocztowych lub telekomunikacyjnych, turystyki, sportu, obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym, lotniczym, morskim lub wodnym śródlądowym; za budynek użyteczności publicznej uznaje się także budynek biurowy

lub socjalny. Powyższego nakazu nie stosuje się w wypadkach enumeratywnie wymienionych w kolejnych ustępach tego paragrafu.

Pracownicy banku miały zatem prawo wymagać, aby powód zakrył nos i usta. Przy czym powód nie podniósł, ani nie wykazał, aby zachodził którykolwiek z przypadków uzasadniających odstąpienie od nakazu zakrywania ust i nosa.

Stosownie do treści przepisu art. 116 § 1a Kodeksu wykroczeń w brzmieniu obowiązującym od dnia 29 listopada 2020 r. kto nie przestrzega zakazów, nakazów, ograniczeń lub obowiązków określonych w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, podlega karze grzywny albo karze nagany." Zgodnie z przepisem art. 14 ustawy o Policji w granicach swych zadań Policja wykonuje czynności: operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze i administracyjno-porządkowe w celu między innymi rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw, przestępstw skarbowych i wykroczeń.

Reasumując powyższe, w dniu 1 grudnia 2021 r. powód zobligowany był – na podstawie przepisów powszechnie obowiązujących – do zakrywania ust i nosa na terenie placówki pozwanego banku. Uchybienie temu obowiązkowi było wykroczeniem unormowanym w art. 116 § 1a Kodeksu wykroczeń. Pracownicy banku uprawnieni byli zatem do wezwania Policji. Bank nie może natomiast ponosić odpowiedzialności za działania podejmowane przez funkcjonariuszy Policji.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo o czym orzekł w punkcie I. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Przepis art. 98 §1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. i 99 k.p.c., składa się wynagrodzenie pełnomocnika, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Na podstawie art. 98 § 1[1] k.p.c. od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu – za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty. Mając na względzie, że powód przegrał proces w całości, obowiązany jest zwrócić pozwanemu koszty związane z niniejszym postępowaniem na które składały się: kwota 3.600 zł z tytułu wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika powoda, obliczona na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i 34 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictwa.

Stąd też w punkcie II. wyroku Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.634 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.